

Regeringen har anset det for at være sin Pligt at yde Landstinget rigelig Tid til Forhandling, men hertil maatte Tiden ogsaa anvendes. Det kan jo nu forudses, at Fællesudvalget først vil blive nedsat omtrent 3 Maaneder efter, at denne Rigsdags-samling er begyndt, særlig tidligt af Hensyn til Grundlovssagen.

Man skulde da synes, at hvis man vil en frugtbart Forhandling, behøves der ingen yderligere Udsættelse, og hvis man ikke vil dette eller i det hele taget foretrækker Strid for Forhandling, er der heller ingen Grund til at forhale Sagen yderligere. Hvem skulde have Ønske om en Forhaling? Regeringen ønsker det ikke. Regeringen ønsker ikke, at denne Sags Forhandling skal trækkes en eneste Dag længere ud end nødvendigt. Ministeriet er saa nøje knyttet til Arbejdet for Grundlovssagens Fremme, at det meget maa beklage, naar Tiden ikke anvendes hertil, ligesom det har gjort sit til at skaffe den fornødne Tid, endogsaa rigelig Tid.

Ihvorvel nu den Afstemning, der forestaar i Dag, ikke faar den Betydning, at den viser Landstingets Stilling, har jeg dog fundet det rettest at gøre disse Bemærkninger, men Regeringen haaber selvfølgelig, at det Fællesudvalg, hvortil Afstemningen henviser, vil enes om et for hele Landet gavnligt Resultat. For mig, maa jeg sige, staar det som urimeligt at tænke sig, at Højrefertallet ikke nu vil slaa ind paa den eneste mulige Vej, Indrømmelsens Vej.

Hvis Landstingets Højre ikke antager Folketingets Grundlag, er Kampen uundgaaelig. De konservative Partier kan neppe være i Tvivl om, at Demokratiet ikke frygter Striden og heller ikke ængstes for, at en Splittelse indenfor Demokratiet skulde gøre dette svagt under en ny Valgkamp. Det sidst afholdte Valg oppe i Nordjylland har tydeligt nok vist, at de Forventninger, man knytter til noget saadant, vil blive skuffet, og det har vist, at under en Kamp har Højre alt at tabe og Demokratiet alt at vinde. Dog, det er ikke Meningen her at slaa paa Sværdet. (Munterhed). Ja, de Herrer maa ikke misforstaa. Hvis jeg stod overfor de Herrer i en Kampsituation, kunde det blive helt anderledes. De maa opfatte, hvad der er sagt her, som præget af bevidst Styrke, men ikke som nogen Udfordring. Til Trods for, at de forløbne Maaneder ikke har bragt Sagen nævneværdigt fremad, vil nemlig Regeringen stadig haabe paa, at Forstaaelsen vil komme, og at en antage-

lig Løsning findes. Til Arbejdet herfor tilsiger — det er alvorligt ment — Regeringen paa ny sin Medvirken, men det bedes erindret, at det nu stunder til det sidste Forsøg, og Spændingen og Uroen vil vokse i Landet med hver Dag, der gaar, mens man venter paa Forfatningssagens Gennemførelse.

Ordføreren (Piper): Jeg kan ganske dele den højtærede Konseilspræsidents Beklagelse over, at Fællesudvalget saa at sige skal begynde sine Forhandlinger paa bar Bund. Det er jo i og for sig ikke et Fællesudvalgs Opgave saaledes at begynde Lovgivningen fra Bund af. Det skulde være Fællesudvalgets Opgave at udjævne de mindre Meningsforskelligheder, der kunde ligge de to Ting imellem. Dette har imidlertid vist sig umuligt i dette Tilfælde, og Højre kan ikke have Ansvaret for, at vi er i denne Situation. Der har netop baade i Fjor og i Aar foreligget Kendsgerninger, som viser, at Højre har været villigt til at strække sig langt og til at gøre, hvad vi formaar, for at fremkalde en Forhandling. Man har jo fra anden Side erkendt, at de Ændringsforslag, vi har stillet i Udvalget baade i Fjor og i Aar, indeholdt adskilligt, som man meget godt kunde tiltræde, og saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke kunde begynde Forhandlingerne med at tiltræde det, hvorom man var enig, idet man saa maatte have forhandlet om Resten. Den Vej har ikke været farbar. Man har lige fra først af styret imod Fællesudvalget, og det maa vel være ud fra den Betragtning, at det Fællesudvalg, Sagen nu gaar til, skulde komme til at fungere noget i Retning af den Kommission, som det fra frikonservativ Side blev foreslaaet den forrige Regering at tage Initiativet til.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at han ikke var kommet til Stede for at slaa paa Sværdet, men at han var villig til at føre en Forhandling. Det vilde da ogsaa være noget tidligt at slaa paa Sværdet, naar man staar midt i Forhandlingen, eller rettere sagt, naar Forhandlingen først skal til at begynde, thi den Forhandling, der hidtil har fundet Sted, har jo ikke været nogen Forhandling. Jeg haaber ligesom den højtærede

Rettelse.

Sp. 216, L. 3 f. n.: „Udsættelser“, læs: Underretning.